

BITI APOSTOL

Ciljevi:

- Doživjeti animatorsku službu usko povezanu sa službom apostola
- Vidjeti neke temeljne oznake apostolske službe
- Zaželjeti da i sami budemo sve više apostoli

Želimo večeras povezati službu animatora sa službom apostola. Što znači biti apostol? Na ovo pitanje nastojati ćemo odgovoriti opisujući neke temeljne karakteristike apostola. Svjesni smo da nabrojene karakteristike ne iscrpljuju bogatstvo i širinu apostolske službe, ali svakako daju jedan dobar temelj za upoznavanje i prihvaćanje apostolskog poziva koji vrijedi za kršćane svakog vremena.

Glagol «apostello» znači odaslati. SZ zna za običaj upućivanja poslanika, kojima pripada isto poštovanje kao i kralju koji ih šalje. Jednako Pavao traži pisma za sinagoge u Damasku, namjeravajući progoniti Isusove vjernike. On je dakle izaslanik saduceja. Crkva preuzima taj običaj, kad iz Antohije i Jeruzalema upućuje Barnabu i Silu s pismima. Sve nam to govori da je apostol predstavnik onoga koji ga šalje. Isus izabire dvanaestoricu da budu s njime i od njega uče. No, **oni neće uvijek ostati samo učenici, nego će postati apostoli koji će druge učiti.** Apostoli su Isusov drugi «ja», a to se očituje kroz slijedeće riječi : «Tko vas sluša, mene sluša. Tko vas prezire, mene prezire. Tko prezire mene, prezire onoga koji me je poslao.» Apostoli se nemaju pravo uzoholiti i svoju službu shvatiti samo kao počasan naslov (preuzvišeni, prečasni, maestro....) te zaboraviti na onoga koji ih je poslao.

Kada netko kaže ja sam kršćanin to bi onda trebalo značiti da i živi kao kršćanin. Kršćanstvo je više služba nego naslov.

NEKE OZNAKE APOSTOLA –

1. **Apostol je pozvan** - nitko ne može biti apostol sam od sebe, već treba biti pozvan. Poziv se nikome ne nameće, svatko ima pravo u slobodi se opredijeliti. Isus poziva na jednostavan i vrlo privlačan način. «Hajde te za mnom učinit ću vas ribarima ljudi!» Obično kad govorimo o Božjem pozivu malo se prestrašimo. Prva pitanja su: «Što sad Bog hoće od mene?» No, pravi poziv nas ne napušta dok na njega ne odgovorimo. Za prepoznavanje poziva potrebno je vrijeme tišine i molitve.
2. **Apostol : čovjek koji ljubi Učitelja** – bez obzira na to koliko je važan posao koji mu je dodijeljen, prva i glavna zadaća, apostola, je ljubiti Učitelja. Prije nego je Isus Petru povjerio pastirsku službu, podvrgnuo ga je ispitu. Postavio mu je dva pitanja: oba su se odnosila na njegovu osobu, a ne na stado. Prvo pitanje je bilo: «A što ti kažeš, tko sam ja?» A drugo: «Ljubiš li me?» Ta dva pitanja moraju odjekivati našim srcima, ako želimo

postati apostoli. Svatko od nas mora čuti Isusovo pitanje: «Ivane, Ana, Zrinka, Domagoj...što ti veliš tko sam ja?» I drugo pitanje : «Ljubiš li me više nego ovi?» Svatko treba odgovoriti na svoj način.

3. **Apostol : čovjek koji je vidio Krista** – prije nego je Crkva nekog proglasila apostolom, od njega je zahtijevala ovo: morao je biti čovjek koji je vidio uskrslog Gospodina. To je jednim djelom razlog zašto je Pavlu njegova apostolska karizma teško priznata. On je odlučno tvrdio da je apostol, ništa maje vrijedan od Dvanaestorice ili drugih apostola, jer je i on vidio uskrslog Gospodina. Apostol je svjedok. Njegovo poruka treba biti uvjerljiva, jer on mora dati svjedočanstvo za ono što je sam vidio i čuo. Nije **dovoljno da svjedoči o onome što je čuo od drugih, nego on svjedoči svoje osobno iskustvo s Uskrsnim**. Uskrsnim. Ista je provjera za pravog apostola i svjedoka danas, dvije tisuće godina nakon što je Isus umro i uskrsnuo. I mi se danas možemo susresti s Isusom. To se događa kroz sakramentali život, ali to nije dovoljno. Ljudi koji su bili veliki apostoli poput Pavla, Petra, Ivana, bili su veliki kontemplativci. Biti kontemplativan znači biti u živu i stalnu zajedništvu s Uskrsnim Gospodinom. Onaj koji ne moli ne može biti apostol.
4. **Apostol: čovjek duha** – u Djelima apostolskim čitamo da su apostoli obilazili prve obraćenike koji su povjerovali u Isusa Krista i bili kršteni, ali nisu primili Duga svetoga. Oni su obilazili takve zajednice, na te nove učenike polagali ruke, pa su oni primili Duha Svetoga. To nam govori da je glavna zadaća apostola bila, davati Duha Svetoga. Najprije su oni morali iskusiti preobražavajuće djelovanje Duha u svojim srcima, a onda tu istu preobražavajuću snagu učiniti dostupnom drugima. Znamo da su apostoli dugo molili, zajedno s Marijom, prije nego što su primili Duha, a tek nakon molitve bili njime pomazani. Kad se krizmamo mi primamo Duha Svetoga, ali ako ne molimo i ne tražimo njegovo djelovanje on se u našem životu neće pokazivati. Teolozi govore o valjanom, ali ne plodonosnom primanju sakramenata. To znači da mnogi prime sakrament, ali ne učine ništa da se sakramentalna milost u njima proširi. Potrebno je imati vremena za molitvu i žarko željeti biti pomazani duhom. Obično utrošimo mnogo truda u razne poslove, a oni nam ne uspijevaju. Nedostaje nam nadahnuća, inspiracije koje dolaze od Boga. **Primjer** – živimo u doba svećenika sa spojnicom: svećenik-radnik, svećenik-znanstvenik, svećenik-umjetnik, svećenik-sportaš... Sva ta područja mogu biti svećeniku pomoć u apostolatu, ali prvotna zadaća svećenika, jest sposobnost da duha svetoga daruje drugima. Svijet ne gladije za teologijom on gladije za Bogom. Papa Pavao VI rekao je: „Svijet danas ne sluša učitelje, nego svjedoke, ukoliko sluša učitelje to je zbog toga što su oni prije svega svjedoci“. Primjer sjemeništa. Imati iskustvo da preobražavate srca i živote snagom svoje riječi i snagom molitve. Nije dovoljno drugima samo govoriti, nego za njih i moliti (primjer sv. Leopolda Bogdana Mandića).

5. **Apostol: čovjek razlučivanja** – evo još jednog razloga zašto je apostolu važna molitva i kontemplacija, jer one pomažu da se stvori i produbi u našim srcima ona šutnja u kojoj se čuje glas Božji. Kome je potrebnije stalno slušati glas Božji nego jednom apostolu? On mora slušati tako da bi znao reći drugima. I što je još važnije: on mora tako slušati da bi znao kamo ići, što činiti, kad govoriti, komu govoriti i kako govoriti. Kako ćeš inače ikad znati volu Božju? Apostol je čovjek koji je poslan. Od životne je važnosti da bude stalno dodiru s centralom! Koliko je toga što mi nazivamo apostolskim djelovanjem zapravo velika jurnjava kojom prikrivamo činjenicu da činimo svoju volju! Primjer svećenika: *«Sada, kad sam se ponovo počeo moliti i promatrati stvari u svjetlu Evanđelja, s tugom gledam unatrag na mnoge godine u kojima sam radio za Krista; i pitam se jesam li ja radio za Krist ili sam njemu napravi još više posla da ukloni štetu koju sam prouzročio!»* Apostolu vid mora biti jasan, a srce oštroumno želi li razlučiti volju Božju od vlastitih nagona, poticaje Duha Svetoga od onih koji dolaze od Zloga.
6. **Apostol: čovjek koji svakodnevno daje odgovor na pitanje tko je za njega Krist** – jedno od važnih pitanja koje je Isus postavio učenicima glasilo je: „A vi što vi kažete tko sam ja?“. Prije ovoga pitanja Isusa je zanimalo što ljudi govore o njemu. Nakon što su učenici, svatko na svoj način, odgovorili što drugi govore o njemu Isusa je zanimalo što sami učenici misle. Apostol je dakle osoba koja svakodnevno odgovara na pitanje: „Tko je Isus za mene?“ i preko tog pitanja raste u svome odnosu prema Isusu. Tako primjerice Anselm Grun govori kako se, odgovarajući na ovo pitanje, tokom godina mijenjao njegov odnos prema Isus. Za njega je Isus u mladosti prije svega bio uzor. Kada je postao redovnik promatrao je Isusa kao mistika, a sada za njega najvažnije kako s Isusom dijeli svakidašnji život.
7. **Apostol: nomad** – ispričati priču o Malim Sestrama.

Na kraju bi se želio nakratko zaustaviti na apostolu Pavlu. Njegov nas primjer apostolstva sigurno oduševljava i od njega možemo naučiti kako živjeti kako Kristovi apostoli. Pavao prije svega svoju apostolsku poslanje ne pripisuje sebi, već Gospodinu. On ne ništa ne čini u svoje ime već u ime Isusa Krista. *„S Kristom sam raspet. Ne živim više ja, nego Krist živi u meni!“* Ovo poistovjećivanje s Kristom Pavla je za vrijeme života neprestano tjerovalo da svjedoči svima Kristovu ljubav i njegovo spasiteljsko djelo. Egzegeti su izračunali da je prešao oko 16 000 km pješice i brodom. Često je završavao u zatvoru ili bivao proganjan. Njegov život nije bio miran. Sam opisuje svoje unutarnje i izvanjske opasnosti: *„U naporima - preobilno; u tamnicama - preobilno; u batinama - prekomjerno; u smrtnim pogibli - često. ²⁴Od Židova primio sam pet puta po četrdeset manje jednu. ²⁵Tripot sam bio šiban, jednom kamenovan, tripot doživio brodolom, jednu noć i dan proveo sam u bezdanu. ²⁶Česta putovanja, pogibli od rijeka, pogibli od*

razbojnika, pogibli od sunarodnjaka, pogibli od pogana, pogibli u gradu, pogibli u pustinji, pogibli na moru, pogibli od lažne braće; 27u trudu i naporu, često u nespavanju, u gladu i žeđi, često u postovima, u studeni i golotinji!” (2 Kor 11,23-26)

Pavao ipak unatoč svih ovih opasnosti apostolskog života zna da s milošću Božjom može sve podneti i sve pretrpjeti stoga sluša Isusa koji mu govori: „*Dosta ti je moja milost jer se snaga u slabosti usavršuje.*“ (2 Kor 12,8-9)

Možda još nešto reći o Pavlovom izgledu i slabostima, te završiti s govorom o krivom poimanju apostolske službe (pročitati A.Grun *Boriti se i ljubiti* str.124).